Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (αναιρετικό τμήμα)
της 15ης Σεπτεμβρίου 2010

Υπόθεση T-157/09 P

Luigi Marcuccio
κατά
Ευρωπαϊκής Επιτροπής

«Αίτηση αναιρέσεως — Υπαλληλική υπόθεση — Υπάλληλοι — Εύλογη προθεσμία για την άσκηση αγωγής αποζημιώσεως — Εκπρόθεσμο — Αίτηση αναιρέσεως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη»

Αντικείμενο: Αίτηση αναιρέσεως της διατάξεως του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (πρώτο τμήμα) της 18ης Φεβρουαρίου 2009, F-42/08, Marcuccio κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ.Υπ. 2009, σ. I-A-1-35 και II-A-1-147).

Απόφαση: Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως. Ο L. Marcuccio φέρει τα δικαστικά του έξοδα, καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Περίληψη

1. Διαδικασία — Δικόγραφο της προσφυγής — Απαιτήσεις ως προς τον τύπο
(Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρα 21, εδ. 1, και 53, εδ. 1· Κανονισμός Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, άρθρο 138 § 1)

2. Υπάλληλοι — Προσφυγή — Αίτηση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ — Προθεσμία για την άσκηση
(Άρθρο 236 ΕΚ· Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 90 και 91)

3. Υπάλληλοι — Προσφυγή — Προθεσμίες — Αίτημα αποζημιώσεως απευθυνόμενο σε θεσμικό όργανο
(Άρθρο 236 ΕΚ· Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 46· Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 90)

4. Υπάλληλοι — Προσφυγή — Προθεσμίες — Αίτημα αποζημιώσεως απευθυνόμενο σε θεσμικό όργανο
(Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 46· Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 90)

5. Διαδικασία — Προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής — Επίδοση του δικογράφου της προσφυγής με συστημένη ταχυδρομική αποστολή
(Κανονισμός Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, άρθρα 39 § 1, και 100 § 3)

1. Δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται στην ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του ιδίου οργανισμού, και του άρθρου 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει, μεταξύ άλλων, να περιέχει συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση. Για τον λόγο αυτό, το εν λόγω δικόγραφο πρέπει να διευκρινίζει σε τί συνίσταται ο λόγος ακυρώσεως στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή, οπότε η αφηρημένη επίκλησή του δεν ικανοποιεί τις επιταγές του εν λόγω Οργανισμού και του Κανονισμού Διαδικασίας. Επιπλέον, η έκθεση αυτή, αν και συνοπτική, πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής, ώστε να μπορεί ο καθού να προετοιμάζει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει την προσφυγή, ενδεχομένως, χωρίς να χρειαστεί πρόσθετες πληροφορίες.

Η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης προϋποθέτουν, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή ή αγωγή ή, ειδικότερα, ένας λόγος ακυρώσεως, ότι τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται προκύπτουν κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό από το κείμενο του δικογράφου. Ειδικότερα, δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αναζητεί από το σύνολο των στοιχείων των οποίων γίνεται επίκληση προς στήριξη ενός πρώτου λόγου αν τα στοιχεία αυτά μπορούσαν επίσης να χρησιμοποιηθούν προς στήριξη ενός δευτέρου λόγου.

(βλ. σκέψη 27)

Παραπομπή:

ΓΔΕΕ, 23 Μαρτίου 2010, T-16/09 P, Marcuccio κατά Επιτροπής, σκέψη 15 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία

2. Διαφορά μεταξύ μονίμου υπαλλήλου και του οργάνου στο οποίο υπάγεται ή υπαγόταν, η οποία αποσκοπεί στην αποκατάσταση ζημίας, εμπίπτει, όταν πηγάζει από την υπηρεσιακή σχέση που συνδέει τον ενδιαφερόμενο με το όργανο, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 236 ΕΚ (το περιεχόμενο του οποίου είναι ταυτόσημο με εκείνο του άρθρου 270 ΣΛΕΕ) και των άρθρων 90 και 91 του Οργανισμού.

Το γεγονός ότι το άρθρο 236 ΕΚ και το άρθρο 90 του Οργανισμού δεν ορίζουν προθεσμία για την υποβολή αγωγής για αποκατάσταση ζημίας δεν καθιστά την απαίτηση εύλογης προθεσμίας για την υποβολή αυτής της αιτήσεως παράνομη. Συγκεκριμένα, η εφαρμογή των διατάξεων αυτών, και δη ως προς αγωγή για αποκατάσταση ζημίας, πρέπει να γίνεται τηρουμένων των γενικών αρχών του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ήτοι των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Αυτές οι γενικές αρχές εμποδίζουν, εφόσον τα νομοθετήματα δεν περιέχουν σχετική ρύθμιση, τα θεσμικά όργανα και τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα να ενεργούν χωρίς κανένα χρονικό όριο, διακυβεύοντας έτσι, μεταξύ άλλων, τη σταθερότητα κεκτημένων νομικών καταστάσεων, και απαιτούν την τήρηση εύλογης προθεσμίας.

Έτσι, η επανεξέταση, πέραν μίας εύλογης προθεσμίας, του γενεσιουργού αιτίου ζημίας προκληθείσας από ευρωπαϊκό όργανο στο πλαίσιο των σχέσεών του με τους υπαλλήλους του επηρεάζει την ασφάλεια των εννόμων σχέσεων μεταξύ του εν λόγω οργάνου και των υπαλλήλων του και εκθέτει τον προϋπολογισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε δαπάνες συνδεόμενες με λίαν απομακρυσμένο χρονικά

γενεσιουργό αίτιο. Η αρχή της ασφάλειας δικαίου απαιτεί, συνεπώς, την υποβολή αγωγών αποζημιώσεως από τους υπαλλήλους εντός εύλογης προθεσμίας από τη ζημία που τους προκάλεσε ευρωπαϊκό όργανο στο πλαίσιο των σχέσεών τους με αυτό.

(βλ., σκέψεις 40 έως 43)

Παραπομπές:

ΓΔΕΕ, 5 Οκτωβρίου 2004, T-144/02, Eagle κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3381, σκέψη 62· 26 Ιουνίου 2009, T-114/08 P, Marcuccio κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2009, σ. I-B-1-53 και II-B-1-313, σκέψη 12 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· 23 Μαρτίου 2010, Marcuccio κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία

3. Διαφορά μεταξύ μονίμου υπαλλήλου και του οργάνου στο οποίο υπάγεται ή υπαγόταν, η οποία αποσκοπεί στην αποκατάσταση ζημίας, εμπίπτει, όταν πηγάζει από την υπηρεσιακή σχέση που συνδέει τον ενδιαφερόμενο με το όργανο, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 236 ΕΚ και όχι του άρθρου 46 του Οργανισμού του Δικαστηρίου. Η πενταετής παραγραφή που προβλέπεται από την τελευταία διάταξη δεν αποτελεί, επομένως, κριτήριο για την εκτίμηση του ευλόγου της επίμαχης προθεσμίας για την άσκηση αγωγής, αλλά στοιχείο συγκρίσεως χρήσιμο κατά την εκτίμηση αυτή, δεδομένου ότι αυτή η προθεσμία παραγραφής αποσκοπεί επίσης στην κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ως εκ τούτου, το γεγονός ότι ασκήθηκε αγωγή μετά την παρέλευση πέντε ετών από την ημερομηνία κατά την οποία οι ενδιαφερόμενοι έλαβαν γνώση της καταστάσεως για την οποία διαμαρτύρονται δεν αρκεί ώστε να θεωρηθεί ότι η εν λόγω αγωγή υποβλήθηκε εντός εύλογης προθεσμίας.

(βλ. σκέψη 45)

Παραπομπή:

ΓΔΕΕ, 23 Μαρτίου 2010, Marcuccio κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία

4. Ο καθορισμός της προθεσμίας εντός της οποίας μπορεί να ασκηθεί αγωγή αποζημιώσεως αποτελεί νομικό ζήτημα. Ελλείψει προβλέψεως προθεσμίας από την εφαρμοστέα νομοθεσία για την υποβολή αγωγής αποζημιώσεως η οποία απορρέει από τη σχέση εργασίας μεταξύ μονίμου υπαλλήλου και του θεσμικού οργάνου στο οποίο υπάγεται, η εν λόγω αγωγή πρέπει να υποβληθεί εντός εύλογης προθεσμίας, η οποία καθορίζεται με βάση τα δεδομένα της εκάστοτε υποθέσεως. Συναφώς, εφόσον το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης διαπιστώνει και εκτιμά απολύτως ελεύθερα τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, με την επιφύλαξη τυχόν παραμορφώσεως αυτών, στη συνέχεια προβαίνει στον νομικό χαρακτηρισμό τους, υπό τον έλεγχο του Γενικού Δικαστηρίου, υπό το πρίσμα της αρχής της τηρήσεως εύλογης προθεσμίας.

(βλ. σκέψη 47)

Παραπομπή:

ΓΔΕΕ, 23 Μαρτίου 2010, Marcuccio κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία

5. Σε περίπτωση επιδόσεως, από τη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, προσφυγής προς τον καθού με συστημένη ταχυδρομική αποστολή, ως ημερομηνία της επιδόσεως από την οποία αρχίζουν οι προθεσμίες νοείται η ημερομηνία κατά την οποία ο εν λόγω διάδικος βεβαιώνει την παραλαβή της συστημένης ταχυδρομικής αποστολής που του απευθύνθηκε.

(βλ. σκέψεις 69 και 70)

Παραπομπή:

ΓΔΕΕ, 23 Μαρτίου 2010, Marcuccio κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία